

Hồi 5

Tung Tích Gặp Rồi Làm Sao Kiếm

Ân Cùu Xử Sự Hầy Xét Cho

Giang Hải Thiên thầm nhủ: “Y gọi Tần Nguyên Hạo là thế huynh, Tần Nguyên Hạo chỉ là đệ tử của phái Võ Đang, dám tự tiện mời y đến, chắc là có mối giao tình sâu sắc với phái Võ Đang, nếu không Tần Nguyên Hạo đã không làm thế. Nhưng mình và Lôi Chấn Tử quen biết nhau hai mươi năm, chưa bao giờ nghe Lôi Chấn Tử nhắc đến tên người này, không biết là vì cớ gì?”.

Giang Hải Thiên tuy nghi ngờ nhưng không tiện hỏi lai lịch của đối phương. Bang Chủ Cái Bang Trọng Trường Thống và trưởng lão Nhất Dương Tử của phái Nga Mi cứ nhường nhau, không chịu ngồi vào chỗ. Lúc này Giang Hải Thiên đang mời Văn Đạo Trang ngồi, Trọng Trường Thống giật mình, thầm nhủ: “Giang Hải Thiên không tiện thử y, sao mình không thay chủ nhân thử xem y là ai”. Vì thế cười ha hả giờ tay nắm lấy tay Văn Đạo Trang: “Vân tiên sinh là quý khách phương xa, chi bằng mời Vân tiên sinh ngồi vào ghế đầu”.

Văn Đạo Trang vội vàng đẩy chuông ra, đáp trả: “Tôi nào dám qua mặt hai vị lão tiền bối?” Hồn nguyên nhất khí công của Trọng Trường Thống rất lợi hại, vừa đẩy tới thì ống tay áo của Văn Đạo Trang đã phồng lên. Nhưng bộ râu dài của Trọng Trường Thống cũng đang rung lên, rõ ràng hai người đang vận nội lực chống đỡ nhau.

Tam tượng thần công của Văn Đạo Trang hoàn toàn khác hẳn các loại nội công của các môn các phái ở Trung Nguyên, Trọng Trường Thống không biết lai lịch của y, rất kinh ngạc, Văn Đạo Trang ngồi xuống. buông lời: “Xin mời Trọng Bang Chủ”.

Đệ tử thứ ba của Giang Hải Thiên là Lý Quang Hạ đang đứng ở ngoài tiếp đãi khách khứa, lúc này Diệp Mộ Hoa nhờ y tìm Phong Tử Siêu, cho nên quay lại báo với sư huynh. Y kéo Diệp Mộ Hoa sang một bên rồi thì thầm: “Đệ đã tìm trong nhà xí nhưng không có ai. Không biết y đã trốn ở đâu?”.

Té ra Phong Tử Siêu đã phát giác Tần Nguyên Hạo đang uống trà trong trường lang, y hoảng hồn vội vàng trốn mất. Y vốn đi cùng Văn Đạo Trang, lúc đó Giang Hải Thiên đã đến mời họ, Văn Đạo Trang đang tìm cách đối phó nên không biết y đã lảng

lặng bỏ trốn. Còn Phong Tử Siêu vì muốn tránh họa cho nên không dám gặp lại Văn Đạo Trang. Bởi vì một người thì để trốn hơn, ba người cùng đi chắc chắn sẽ bị người ta để ý.

Phong Tử Siêu chỉ mong thoát thân cho sớm, không cần vinh hoa phú quý gì nữa. Lúc đó đang có một nhóm khách ra về, đệ tử tiền khách cũng phái Mang Sơn là Bạch Hùng lại không quen y, do đó y dễ dàng bỏ chạy.

Diệp Mộ Hoa nói: “Đệ hãy đi tìm tiếp xem sao”. Rồi quay lại bẩm cáo với Giang Hải Thiên: “Vẫn chưa tìm ra Phong tiên sinh”. Văn Đạo Trang đỡ lời: “Bằng hữu của tôi hơi mệt, tôi thấy không cần chờ nữa”. Giang Hải Thiên nói: “Được, cứ để phong tiên sinh nghỉ ngơi một lát, Mộ Hoa, con hãy mời Diệp đại phu hay Hàn đại phu chăm sóc cho quý khách”. Diệp Mộ Hoa vâng dạ.

Lúc này Nhất Dương Tử và Trọng Trường Thống vẫn còn đang nhường nhau. Phong Tử Siêu không tới cho nên vẫn còn một chỗ trống. Diệp Mộ Hoa đứng một bên đợi sư phụ căn dặn, xem thử là sẽ mời ai.

Giang Hải Thiên cười nói: “Hai vị tạo tiền bối không cần nhường nhau nữa. Tôi thấy thế này: “Hình như Nhất Dương đạo trưởng lớn tuổi hơn Bang Chủ, không biết tôi đoán có đúng không?”. Trọng Trường Thống đáp: “Ông ta lớn hơn tôi năm tuổi, chắc lão đạo nhà ông không nói được gì nữa rồi chứ, xin mời ngồi xuống, rượu đã sắp lạnh cả rồi”. Nhất Dương Tử nói: “Làm sao mà được? Cái Bang là đệ nhất đại bang trong thiên hạ, quy củ trong võ lâm trước tiên phải luận đức và danh vọng. Trụ trì của chùa Thiếu Lâm Đại Bi thiền sư chưa tới, chỗ này ông không dám ngồi thì ai dám?”.

Trọng Trường Thống cười ha hả: “Sao lại có quy củ như thế? Nếu luận quy củ, ăn mày già hay ăn mày trẻ trong Cái Bang đều có thể xin cơm, có mấy khi thay ăn mày ngồi chỗ đầu chưa?” Đó đương nhiên chỉ là Trọng Trường Thống nói đùa, không phải là trong Cái Bang thật sự có quy củ không thể ngồi ở ghế đầu.

Không ngờ ông ta nói như thế khiến cho mọi người cười ầm lên, Kim Trục Lưu nhảy vọt ra, nghênh ngang bước tới, cũng cười ha hả: “Tôi đang tìm không ra chỗ, té ra ở đây còn có một chỗ trống, ăn mày trẻ hiếm có dịp ăn uống no say, các người cứ nhường nhịn mãi, tôi không khách sáo”. Thế rồi ngồi phịch xuống.

Khi Kim Trục Lưu bước tới, Diệp Mộ Hoa đã nói với sư phụ: “Tên ăn mày này hơi khác lạ, con đã thử võ công của y, quả thật cao thâm khó lường, con không biết được lai lịch của y”.

Kim Trục Lưu ngồi xuống, mọi người đều ngạc nhiên, cả bọn Nhất Dương Tử cũng thế. Trọng Trường Thống tức giận, quát: “Tên ăn mày nhỏ nhà ngươi ở đâu ra thế? Người có biết ta là ai không?”. Kim Trục Lưu cười hì hì: “Ngươi là ai? Bọn họ gọi ngươi là Bang

Chủ, ta không biết người là Bang Chủ bang nào?" Trọng Trường Thống trầm giọng: "Ta là Bang Chủ của Cái Bang, ăn mày trong thiên hạ đều dưới quyền ta!".

Kim Trục Lưu cười lớn: "Ô, vậy thì người không thể quản ta được. Ta ăn mày chỉ là chuyện phụ, không giấu gì người, ta là một tên ăn trộm, khi trộm không được thì mới đi xin. Chừng nào ta quyết tâm làm một tên ăn mày, lúc đó ta sẽ xin lão ăn mày nhà người cho ta nhập bang. Giang đại hiệp, các người không chê tên ăn mày kiêm kẻ trộm như ta ngồi cùng bàn chứ? Hì hì, nếu gia chủ không đuổi ta, thì không ai có thể đuổi được ta. Ta không khách sáo uống rượu trước đấy nhé!".

Giang Hải Thiên cũng cảm thấy tên ăn mày này hơi khác lạ, song ông ta là người mẫn tài, nghe Diệp Mộ Hoa khen võ công của tên ăn mày cao thâm khó lường", ông ta nghĩ thầm: "Tên ăn mày này lớn gan như thế, có lẽ trong thiên hạ không tìm được người thứ hai. Khoan hãy nói về võ công, chỉ luận về đởm lược của y, mình cũng không nên coi thường y". Ông là người phóng khoáng rộng rãi, người khác đều lấy làm bức tức vì tên ăn mày không biết tự lượng sức mình, Giang Hải Thiên vẫn giữ vẻ mặt bình thường, gật đầu nói: "Được, xin mời Kim huynh uống rượu".

Kim Trục Lưu nâng chén rượu lên: "Đúng thế, phải uống rượu lúc còn nóng. Mời, mời!" Trọng Trường Thống chợt cười ha hả, vỗ vai Kim Trục Lưu: "Tên ăn mày nhỏ nhà người rất mau mắn, ăn mày già này không dám ngồi vào chỗ này nhưng người lại dám, được, người hãy ngồi cho vững đấy nhé!" Ông ta muốn làm cho Kim Trục Lưu bề mặt cho nên đã dồn năm thành công lực Hồn nguyên nhất khí công phát ra.

Trọng Trường Thống chợt vỗ vào vai Kim Trục Lưu, Giang Hải Thiên không khỏi cả kinh. Thử nghĩ Hồn nguyên nhất khí công của Trọng Trường Thống lợi hại đến mức nào, dù cao thủ thuộc hàng nhất lưu cũng không thể chống nổi một chiêu của ông ta. Giang Hải Thiên cũng vội vàng vỗ vào vai trái của Kim Trục Lưu, cười rằng: "Ta thích nhất hạng thiếu niên hào kiệt mau mắn. Lão đệ, lão đệ thật hợp ý ta".

Trọng Trường Thống vỗ vào người Kim Trục Lưu là muốn đánh vỡ chiếc ghế của y, khiến cho y ngã chổng gọng. Hồn nguyên nhất khí công của Trọng Trường Thống gần đây đã tiến bộ rất nhiều, đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh. Đặt một miếng đậu hũ lên tảng đá, ông ta vỗ chưởng vào miếng đậu hũ, miếng đậu hũ không hề hấn gì nhưng tảng đá thì vỡ nát.

Nhưng Giang Hải Thiên không biết Trọng Trường Thống có ý đó, ông ta sợ Trọng Trường Thống nổi giận, không biết nặng nhẹ đánh trọng thương Kim Trục Lưu. Cho nên ông ta đã dùng loại công phu cách vật truyền công vỗ vào người Kim Trục Lưu, giúp y

hóa giải chưởng lực của Trọng Trường Thống. Nhưng ông ta ra tay sau Trọng Trường Thống, cú vỗ này chỉ là ăn may mà thôi.

Giang Hải Thiên nghĩ bụng tên ăn may này dù có bản lĩnh cao đến đâu cũng không thể vượt qua Trọng Trường Thống, bởi vậy ông ta chỉ mong Kim Trục Lưu bị thương nhẹ, cho nên ông ta mau chóng hóa giải chưởng lực của Trọng Trường Thống để y khỏi tàn phế.

Lại nói Trọng Trường Thống vỗ chưởng xuống chỉ cảm thấy vai của đối phương mềm nhũn như vỗ vào một khối bông. Tên ăn may vẫn ngồi yên, chiếc ghế cũng chẳng vỡ gãy gì cả. Trọng Trường Thống thất kinh, khi định gia tăng chưởng lực thì Giang Hải Thiên cũng vỗ chưởng xuống. Trọng Trường Thống kêu ối chao một tiếng, bất giác chồm người tới phía trước ngồi xuống, tựa như bị người ta đẩy ngồi vào ghế, chiếc ghế lắc lư nhưng may mà không ngã. Kim Trục Lưu nói: “Ăn may già cũng ngồi vững đấy nhé”.

Giang Hải Thiên đương nhiên biết tên ăn may đã lợi dụng chưởng lực của ông ta để đánh lùi Trọng Trường Thống. Ông vốn muốn hóa giải chưởng lực của Trọng Trường Thống, nhưng không ngờ bản lĩnh của tên ăn may lại đủ đối phó với Trọng Trường Thống, cộng thêm nguồn lực đạo của ông cho nên y đã hơn hẳn Trọng Trường Thống.

Nhưng điều này vẫn chưa đủ khiến Giang Hải Thiên ngạc nhiên, điều khiến ông ta cảm thấy kinh hãi hơn là, khi ông ta vỗ chưởng xuống, ông ta đoán thế nào tên ăn may cũng vận công chống lại, bởi vì người có nội công thượng thừa một khi bị đột kích thì chắc chắn sẽ có phản ứng như thế, Giang Hải Thiên vì nghĩ tên ăn may sẽ vận công chống lại cho nên ông ta vẫn thi triển công phu Cách vật truyền công, đồng thời hóa giải lực phản công của tên ăn may và chưởng lực của Trọng Trường Thống đánh lên người y. Không ngờ ông ta vừa vỗ chưởng xuống thì phát giác nội lực của tên ăn may hòa vào nội lực của ông, không tương kháng mà tương hợp.

Tên ăn may có thể khiến cả nội lực của Giang Hải Thiên hòa cùng nội lực của y, chắc chắn phải có hai điều kiện, một là y biết Giang Hải Thiên có ý giúp mình; hai là nội công của y cùng một phương pháp với Giang Hải Thiên. Giang Hải Thiên học nội công từ Kim Thế Di, cho nên là cùng một nhà. Lúc này Giang Hải Thiên bất đồ cả kinh. Ông ta nghĩ bụng: “Chả lẽ trong thiên hạ này có một người có thể luyện được loại nội công chính tà hợp nhất giống như sư phụ của mình?”.

Kim Trục Lưu thầm kêu một tiếng “may mắn”, rồi nhủ thầm: “Hỗn nguyên nhất khí công của lão ăn may này quả nhiên lợi hại, nếu y dùng toàn lực, mình tuy không bị thương, nhưng e cũng chẳng hay ho gì. May mà Giang sư huynh giúp mình một tay”.

Trọng Trường Thống càng khâm phục tên ăn mày hơn, nghĩ bụng: “Tuy y đã mượn lực Giang Hải Thiên đánh bật mình ra, nhưng bản thân y có thể chịu nổi một chưởng của mình, công lực cũng đã rất ghê gớm”. Thế rồi cười tươi: “Luận về vai vế người không nên ngồi vào chỗ này, nhưng người trẻ tuổi như người mà có được nội công như thế, e rằng trên đời này chẳng kiếm được người thứ hai. Có ngồi ở ghế đầu cũng không sao. Được, ăn mày già này nhường người. Tiểu ca, người họ gì?”.

Kim Trục Lưu cười thâm: “Vai vế của ta sao có thể thấp hơn người?” nhưng y vẫn khâm phục Trọng Trường Thống mấy phần, thế rồi cũng thay đổi thái độ, nghiêm túc đáp: “Tôi họ Kim, tên là Trục Lưu”.

Trọng Trường Thống cười: “Tên của người nghe cũng rất lạ. Kim Thế Di tiền bối, sư phụ của Giang đại hiệp khi mới xuất đạo cũng là một kẻ ăn mày. Nay người cũng họ Kim, cũng xuất hiện như một kẻ ăn mày. Ta từng nghe Kim đại hiệp nói, y lấy tên Thế Di có nghĩa là lấy làm tiếc cho đời, không thể nào a dua với đời. Còn người lại lấy tên là Trục Lưu, có nghĩa là trôi theo dòng nước, hình như hoàn toàn ngược lại với hai chữ “Thế Di” của Kim đại hiệp, chẳng phải nghe rất lạ hay sao? Đáng tiếc giờ đây không biết Kim đại hiệp đã đi đâu, nếu biết được có một người cùng họ như người, ông ta chắc chắn sẽ rất thích thú, không chừng sẽ thu nhận người làm nghĩa tử”.

Kim Trục Lưu lắc đầu: “Tôi chẳng mong làm nghĩa tử của Kim đại hiệp”. Y vừa nói ra câu ấy, khách khứa đều không khỏi thất sắc, cảm thấy tên ăn mày này quá kiêu ngạo. Chỉ có Giang Hải Thiên thì giật mình, thầm nhủ: “Ân sư đã dong thuyền ra biển, hai mươi năm nay không hề có tin tức gì. Nếu người có con, chắc chắn cũng không kém tên ăn mày con này là bao nhiêu”. Hai thầy trò Kim Thế Di, Giang Hải Thiên cùng thành hôn trong một ngày, cho nên nếu Kim Thế Di có con trai thì chắc chắn sẽ tương đương với con gái của Giang Hải Thiên.

Diệp Mộ Hoa cười xen vào: “Để tôi giới thiệu đây là Vân tiên sinh, còn đây là Tần thiếu hiệp của phái Võ Đang. Tần thiếu hiệp, e rằng thiếu hiệp vẫn chưa biết, Kim huynh này đã đến cùng lệnh đệ”. Văn Thắng Trung giật mình, nghĩ thầm: “Sao mình lại có ở đâu ra một đứa em?” Văn Đạo Trang biết đã không xong, nghĩ thầm: “Không biết tên ăn mày này đang giở trò gì? Nhưng chắc là y không biết lai lịch của mình”.

Nhất Dương Tử thường qua lại với Lôi Chấn Tử, nghe như thế thì ngạc nhiên: “Mình chỉ biết Lôi Chấn Tử có một đệ tử họ Tần, nhưng mình chưa nghe Tần Nguyên Hạo có một đứa em. Chả lẽ gần đây mới báỉ sư?” Văn Thắng Trung cải trang rất khéo léo, tuy Nhất Dương Tử đã gặp Tần Nguyên Hạo vài lần, nên vẫn hoài nghi trong lòng, lúc này nhận ra có chút gì giả mạo. Nên nghe như thế thì không khỏi nhìn lại Văn Thắng Trung, do đó cảm giác có điều gì không ổn.

Tính tình của Nhất Dương Tử thì ngược lại với Trọng Trường Thống. Trọng Trường Thống rất thích lo chuyện bao đồng, còn ông ta thì không. Tuy đã nghi ngờ nhưng vẫn muốn gặp em trai của “Tần Nguyên Hạo”.

Nhất Dương Tử định mở miệng thì chợt nghe có tiếng hoàn bội reo leng keng, té ra tân nương đã bước ra mời rượu. Nhất Dương Tử nghĩ bụng: “Đợi khi mời rượu xong mình sẽ lại hỏi “Tần Nguyên Hạo””.

Giang Hiểu Phù và Vũ Văn Hùng trải qua nhiều sóng gió mới có thể đến được với nhau. Hôm nay nàng trở thành tân nương, tân lang cùng nàng ra mời rượu khách khứa, nàng không khỏi vui mừng, trong nét e thẹn có thêm mấy phần thùy mị. Khi nhẹ nhàng bước qua các bàn khách, nàng không khỏi ngẩn người ra.

Theo lẽ nàng phải mời rượu người ngồi ở ghế đầu nhưng nàng không ngờ rằng khách ngồi ở ghế đầu lại là một tên ăn mày! Cùng ngồi với y có hai vị lão tiền bối là Trọng Trường Thống và Nhất Dương Tử. Nàng phải mời rượu ai trước đây?”.

Giang Hiểu Phù đành thổ thổ nói: “Xin mời các vị khách quý uống chén rượu nhạt”. Nàng nói như thế có thể tỏ ra tôn trọng khách ngồi trong bàn, để cho họ tự bưng chén rượu của mình. Khách khứa đều đứng dậy, chỉ có vợ chồng Giang Hải Thiên vẫn ngồi yên.

Văn Đạo Trang chợt nói: “Không dám!” rồi y đẩy nhẹ chiếc khay. Bề ngoài trông ra rất nhẹ nhàng, nhưng thực sự y đã vận Tam tượng thần công toan đánh chấn thương Giang Hiểu Phù, rồi sau đó ra tay bắt nàng làm con tin.

Giang Hải Thiên không ngờ chuyện như thế này lại xảy ra, nhưng Kim Trục Lưu đã chuẩn bị trước. Trong khoảnh khắc ấy, Kim Trục Lưu cũng bất ngờ đẩy chiếc khay, chén rượu trong khay nảy lên, rượu bắn tung tóe, cả Giang Hải Thiên cũng bị rượu bắn vào đầy mặt. Nhưng Tam tượng thần công của Văn Đạo Trang đã bị Kim Trục Lưu hóa giải.

Kim Trục Lưu cười lạnh lẽo: “Người ta đâu có mời rượu người, sao người lại bảo không dám? Ta ngồi ở ghế đầu, vẫn còn chưa uống kia mà!”.

Giang Hiểu Phù sợ đến nỗi đứng ngẩn người, nhưng nàng vẫn chưa biết mình vừa mới thoát chết. Không những Giang Hiểu Phù ngẩn người, mà khách khứa cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, không ai dám nghĩ Văn Đạo Trang có ý đồ xấu, dám ám hại con gái của đệ nhất cao thủ Giang Hải Thiên.

Giang Hải Trên thì hiểu rõ, nhưng không phải ông ta đã ra tay hóa giải Tam tượng thần công của Văn Đạo Trang, bởi vì lúc này ông ta vẫn còn chưa biết Văn Đạo Trang là

ai. Thế rồi ông ta im lặng để xem Văn Đạo Trang nói gì. Trọng Trường Thống và Nhất Dương Tử đều không lên tiếng, cũng tạm thời ngồi yên.

Văn Đạo Trang vừa lo vừa giận, quát lớn: “Tên ăn mày kia, người thật vô phép! Chủ nhân để cho người ngồi ghế đầu người tưởng rằng có thể công vọng tự đại ư?” Y biết mình không thể ra tay được nữa, muốn chạy cũng không thoát, cho nên giả vờ làm dữ để lấp liếm cho qua.

Kim Trục Lưu cười gằn: “Được, nếu người không phục ta, chúng ta cứ tỉ thí thử. Nếu ta thua người thì người cứ ngồi ghế đầu”.

Nếu khách mời mà đánh nhau, đương nhiên chẳng phải chuyện hay ho gì. Cốc Trung Liên còn tưởng họ chỉ tranh cãi bình thường, thì thềm: “Hải Thiên, ông hãy khuyên họ một tiếng. Mọi người đều là khách, đâu cần phải tổn thương hòa khí như thế?”. Giang Hải Thiên cười can thiệp: “Lấy võ kết bạn là chuyện bình thường. Hiếm có dịp hai quý khách đều cao hứng, chúng ta sẽ được mở rộng tầm mắt. Phù nhi, con không cần mời rượu nữa”.

Giang Hiểu Phù đặt khay rượu xuống, ngồi xuống bên cạnh mẹ. Cốc Trung Liên còn chưa biết con gái của mình vừa mới thoát hiểm, nhưng thấy nàng ta mặt mũi tái xanh còn chồng thì nói những lời như lúc nãy, cũng đã biết chuyện này có gút mắc gì đây. Bà ta bắt mạch cho con gái biết nàng không bị thương nên mới yên tâm.

Giang Hải Thiên thì biết Kim Trục Lưu đã cứu con gái mình, đương nhiên ông ta cũng biết ý xấu của Văn Đạo Trang. Nhưng ông ta không lên tiếng mà có ý xem võ công của hai người, trong lòng thầm tính toán: “Chỉ cần họ động thủ, mình sẽ biết được lại lịch của họ. Nếu tên ăn mày này đánh không lại, mình cũng có cách giúp y”.

Giang Hải Thiên đã không ngăn cản, khách khứa trong buổi tiệc càng mong muốn được xem náo nhiệt. Vì thế mọi người đều tản ra xem họ tỷ võ.

Văn Đạo Trang hận không đánh chết ngay tên ăn mày, nhưng cũng giả vờ giả lả: “Để xem tên ăn mày nhà người có bản lĩnh đến mức nào, người muốn tỉ thí thế nào đây?” Kim Trục Lưu cười hì hì: “Tùy người. Người muốn thế nào thì ta chiều thế ấy!” Văn Đạo Trang trừng mắt quát: “Được, xuất chiêu đi!”. Kim Trục Lưu cười: “Ta đã ngồi ở ghế đầu, theo lý phải nhường người ba chiêu”.

Văn Đạo Trang cả giận, không nói tiếng nào, đánh liền một chưởng. Kim Trục Lưu dùng thân pháp Phong quát lạc hoa né tránh, cười đùa: “Không trúng!” y nói chưa dứt lời, Văn Đạo Trang đã đánh ra tiếp chiêu thứ hai, đây là một đòn cầm nã thủ rất lợi hại, chỉ nghe soạt một tiếng, một ống tay áo của Kim Trục Lưu đã bị y xé rách nhưng Kim Trục Lưu vẫn né được.

Một người đánh rất hiểm hóc, một người né tránh rất lanh lẹ. Khách khứa đều không khỏi reo ầm lên, nhưng cũng thầm lo cho tên ăn mày, Văn Đạo Trang chỉ mới đánh chiêu thứ hai mà đã xé rách ống tay áo tên ăn mày, chỉ e rằng tên ăn mày không thể ứng phó được với chiêu thứ ba. Trọng Trường Thống nói với Giang Hải Thiên: “Tôi thấy bản lĩnh của hai người này tương đương nhau, tên ăn mày nhường đối phương ba chiêu e rằng đã quá mạo hiểm”. Lúc này ông ta đã thăm phục Kim Trục Lưu. Giang Hải Thiên nghe như thế thì mỉm cười không đáp.

Kim Trục Lưu cười đùa: “Ăn mày phải mặc áo rách, đa tạ người đã giúp ta”. Y suýt tý nữa đã thua to nhưng miệng thì vẫn nói đùa.

Văn Đạo Trang đánh ra hai chiêu mà không trúng, trong lòng cũng đã thất kinh. Cho nên chiêu thứ ba thì sử dụng một đòn sát thủ độc môn.

Chiêu này vừa đánh ra, trong nhất thời chỉ thấy chưởng ảnh trùng trùng, bốn phía của Kim Trục Lưu đều bị y chặn lại. Trong vòng vài trượng gió cuộn lên, bụi bay mù mịt, Văn Đạo Trang đã sử dụng Tam tượng thần công.

Những người đứng gần vội vàng thối lui, sợ bị cát bụi bay vào mắt, nhưng vẫn cố nường mắt nhìn, xem thử Kim Trục Lưu lần này có né tránh được hay không.

Những người có võ công kém cỏi đều không biết Kim Trục Lưu đã dùng thân pháp gì mà có thể thoát ra khỏi vòng chưởng ảnh của đối phương. Nhưng những cao thủ trong tiệc thì đều kêu lên: “Đó là Thiên la bộ pháp!”, “Ồ, tên ăn mày này cũng biết Thiên la bộ pháp, chẳng lẽ là đệ tử của phái Thanh Thành?”. “Đúng thế, trông giống như Thiên la bộ pháp nhưng lại không phải, y không phải là người của phái Thanh Thành”. Người vừa nói câu này chính là cao thủ của phái Thanh Thành Tiêu Trí Viễn. Tổ phụ của y, Tiêu Thanh Phong là người tinh thông Thiên la bộ pháp.

Số là Thiên la bộ pháp do phái Thanh Thành sáng chế, Kim Thế Di đã rút tĩa những tinh túy của Thiên la bộ pháp kết hợp với võ công trong bí kíp của Kiều Bắc Minh rồi cải tiến Thiên la bộ pháp, do đó Thiên la bộ pháp của Kim Thế Di càng tinh diệu hơn Thiên la bộ pháp của phái Thanh Thành. Giang Hải Thiên vừa thấy Kim Trục Lưu sử dụng bộ pháp của bốn môn thì mừng mừng tủi tủi, té ra ông ta đã biết thân phận của y.

Kim Trục Lưu hít một hơi dài: “Có đi mà không có lại chẳng phải lẽ, trả chiêu!” thế rồi chưởng phải vạch ra một vòng cung, tay trái từ dưới nách xĩa ra, điểm vào huyệt trên ngực của Văn Đạo Trang. Văn Đạo Trang giơ ngang chưởng chặn lại, hai bên chạm nhau một chưởng, mỗi bên thối lùi ba bước.

Kim Trục Lưu xĩa hai chỉ rách áo đối phương, cười rằng: “Người xé áo của ta, sao ta có thể để yên cho người được. Hay lắm, hai bên đều không bị thiệt, đến nào, đến nào!”

té ra Kim Trục Lưu dùng cả chưởng lẫn chỉ, y không điểm được cho nên thuận tay móc rách áo Văn Đạo Trang.

Diệp Mộ Hoa thấy Kim Trục Lưu sử dụng Đại thừa Bát nhã chưởng pháp, nghĩ bụng: “Chả trách nào lúc này y huênh hoang như thế, quả nhiên cao minh hơn mình nhiều”. Rồi trong lòng trỗi dậy mối nghi ngờ, thì thầm với Giang Hải Thiên: “Có phải y sử dụng Đại thừa Bát nhã chưởng pháp không? Lộ số hình như rất giống bốn môn. Những con chưa thấy sư phụ dùng qua loại chỉ pháp kia”.

Giang Hải Thiên nói: “Đó là Kinh thần chỉ pháp, con chưa được học. Ô Kinh thần chỉ pháp của người này cao minh hơn ta, đáng tiếc thiếu một chút hỏa hầu, nếu không có thể cách y điểm huyết, tên họ Vân chắc chắn sẽ bị thương”. Diệp Mộ Hoa nghe sư phụ nói chỉ pháp của tên ăn mày hơn hẳn ông ta, trong lòng càng kinh hãi hơn! Y định hỏi tiếp thì Kim Trục Lưu và Văn Đạo Trang đã giao thủ thêm lần nữa, Diệp Mộ Hoa chỉ lo nhìn chứ không dám hỏi nữa.

Hai bên giao nhau một chưởng, cả hai đều không dám khinh địch. Đại thừa Bát nhã chưởng pháp có thể đả thương kỳ kinh bát mạch, Văn Đạo Trang tuy chống đỡ nổi, nhưng sau khi đối chưởng thì kinh mạch tựa như không điều hòa. Kinh thần chỉ pháp của Kim Trục Lưu càng tinh diệu hơn, khiến cho y kinh hãi. Y là người hiểu biết cho nên nghe thầm: “Võ công của tên ăn mày này thật phức tạp, không biết y có những chiêu số cổ quái nào, mình phải cẩn thận mới được”.

Sau khi Kim Trục Lưu chạm chưởng ấy, gã cũng cảm thấy khó chịu trong người, nghĩ thầm: “Chả trách nào cha nói Tam tượng thần công của chú cháu nhà họ Văn cũng là một môn tuyệt học trong võ lâm, xem ra công lực của kẻ này hình như hơn mình một bậc”.

Hai người lại giao thủ với nhau, Kim Trục Lưu dùng lối đánh khéo léo giảm lực, tung ra toàn những kỳ chiêu. Văn Đạo Trang không biết lộ số của gã, cho nên cẩn thận ứng phó, không nôn nóng tấn công. Hai bên đánh được nửa cây nhang mà vẫn chưa phân thắng bại. Lá cây bên cạnh rơi lả tả, chỉ còn trơ cành

Giang Hải Thiên một tay cầm chén rượu, một tay vuốt râu khen ngợi, lòng thầm nhủ: “Té ra hai mươi năm qua sư phụ của mình đã sáng chế ra rất nhiều chiêu số tinh kỳ. Trong đạo võ học đời sau phải hơn đời trước, nhưng hai mươi năm qua võ công tự sáng tạo của mình ít hơn sư phụ. Thật đáng hổ thẹn!”.

Cốc Trung Liên thấy phu quân không lên tiếng, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó thì hỏi: “Bản lĩnh của tên ăn mày này thật cao cường, đáng tiếc chỉ thiếu một chút hỏa

hầu. Hải ca, lúc này muội còn nghe huynh khen ngợi, sao bây giờ không nói gì cả. Huynh đang nghĩ gì thế?”.

Giang Hải Thiên đáp: “Huynh đang nghĩ, đã bao năm nay bằng hữu trong võ lâm chỉ nể mặt huynh, tôn huynh là thiên hạ đệ nhất cao thủ, còn huynh đã ngủ quên bởi danh hiệu này đến nỗi tự nhốt mình ở đây”.

Hai bên đánh nhau hơn trăm chiêu mà Văn Đạo Trang không thể thắng được, trong lòng rất lo lắng. Y đã thấy công lực của Kim Trục Lưu không bằng mình, vì thế cố ý để lộ ra sơ hở, dụ Kim Trục Lưu đánh vào.

Kim Trục Lưu tương kế tựu kế, lập tức bước tới đẩy ra một chưởng. Văn Đạo Trang quát lớn một tiếng rồi chém xuống một chưởng, không ngờ Kim Trục Lưu đột nhiên thu chiêu về, cười hì hì: “Người đã trúng kế của ta!” chỉ nghe có tiếng leng keng ở dưới đất, Kim Trục Lưu rải một nắm bạc vụn và tiền xuống đất, trong tay chỉ giữ lại một cái bình bạch ngọc nhỏ xíu, cười rằng: “Tục đoạn cao của đảo Vô Danh là vật hiếm có, ta phải giữ lại mới được”.

Té ra Kim Trục Lưu đánh hờ ra một chiêu, khí áp sát thì thi triển thủ pháp Diêu thủ không không lấy hết đồ trong túi của Văn Đạo Trang ra. Chàng tuy không làm gì được Văn Đạo Trang nhưng đánh cắp được đồ của y, Văn Đạo Trang vừa lo vừa giận mặt tái xanh. Khách khứa đứng nhìn đều cười ha hả.

Trọng Trường Thống thấy thế thì rất ngạc nhiên kêu ồ một tiếng rồi nói: “Giang đại hiệp, ông có thấy thủ pháp của tên ăn mày ấy không, chẳng lẽ y là đệ tử của Thần thủ Cơ Hiểu Phong?” hai mươi năm trước Cơ Hiểu Phong là diêu thủ thần thủ nổi tiếng thiên hạ, y rất thích chơi khăm các nhân vật võ lâm, lúc thì đánh cắp kiếm phổ quyền kinh của họ, lúc thì đánh cắp ám khí độc môn hay linh đơn của họ. Trọng Trường Thống cũng từng bị một lần cho nên biết thủ pháp đánh cắp của y.

Giang Hải Thiên nói: “Thủ pháp Diêu thủ không không này chính là của Cơ Hiểu Phong, nhưng y không phải là đệ tử của Cơ Hiểu Phong. Cơ Hiểu Phong không có võ công giỏi như y”. Trọng Trường Thống hỏi lại: “Ông nói như thế, chẳng lẽ đã biết lai lịch sư môn của y?” Giang Hải Thiên đáp: “Đúng thế. Nhưng bây giờ vẫn chưa tiện nói. Lát nữa tôi sẽ hỏi lại y, nếu tôi đoán đúng thì sẽ mời các người uống chén rượu mừng”. Trọng Trường Thống cười: “Thế hôm nay chúng tôi chẳng phải đến đây để uống rượu mừng hay sao?”.

Giang Hải Thiên nói: “Không, chuyện này thì khác, còn vui hơn cả chuyện con gái tôi xuất giá”. Trọng Trường Thống ngạc nhiên: “Vậy sao? Tôi mong cuộc tử võ này mau chóng kết thúc để biết đó là chuyện vui gì?” Trọng Trường Thống thấy Giang Hải Thiên

tựa như đang suy nghĩ, miệng thì nói “chuyện vui”, nhưng trên mặt thì đầy vẻ lo lắng, trong lòng càng ngạc nhiên hơn, nhưng lúc này Giang Hải Thiên không chịu nói, Trọng Trường Thống cũng không tiện hỏi.

Té ra Giang Hải Thiên vì thấy Kim Trục Lưu sử dụng Diệu thủ không không cho nên nhớ đến Cơ Hiểu Phong, từ đó lại nhớ đến sư phụ của mình. Cơ Hiểu Phong và cha của ông ta là Giang Nam đã kết bái huynh đệ với nhau, cũng là bạn thân thiết của sư phụ của ông là Kim Thế Di.

Hai mươi năm trước, vợ chồng Kim Thế Di ra biển không bao lâu thì Cơ Hiểu Phong cũng mất tích, có người nói ông ta đến Thiên Trúc, cũng có người nói ông ta đi tìm Kim Thế Di. Rốt cuộc như thế nào, không ai biết, tóm lại là ông ta cũng biệt tăm như Kim Thế Di, võ lâm đã thiếu một Cơ Hiểu Phong ưa đùa cợt cho nên cũng yên ắng hơn nhiều.

Giang Hải Thiên trầm nhủ: “Xem ra tên ăn mày này chính là tiểu sư đệ của mình. Y sử dụng thủ pháp Thần thủ của Cơ bá bá, có thể Cơ bá bá cũng đang ở cùng sư phụ của mình. Không biết ông ta có còn sống trên đời hay không. Nếu Cơ bá bá vẫn còn sống, có lẽ đã là một ông già ngoài bảy mươi. Ủ, cha của mình nhỏ hơn ông ta gần mười tuổi, nhưng lại không may mất sớm. Nếu người còn sống đến hôm nay, biết được tin tức của bạn cũ chắc chắn sẽ vui mừng biết bao?”.

Giang Hải Thiên trầm nhủ: “Hôm nay là đại thọ sáu mươi tuổi của sư phụ, võ công của sư phụ trù đời, chắc là vẫn còn khỏe mạnh. Thời gian qua thật nhanh, hai mươi năm qua mình không được nghe lời dạy của người”. Giang Hải Thiên vốn là con của một thư đồng mà trở thành một bậc đại hiệp trong chốn võ lâm, đó đương nhiên là nhờ một tay sư phụ Kim Thế Di dạy dỗ, ơn nghĩa của thầy có thể nói nặng như núi. Cho nên Giang Hải Thiên lúc nào cũng nhớ đến thầy, nay gặp Kim Trục Lưu thì nỗi nhớ ấy càng quất quay hơn.

Giang Hải Thiên đang suy nghĩ, chợt nghe Trọng Trường Thống kêu lên: “Hay lắm, Giang đại hiệp có thấy chiêu kiếm pháp vừa rồi của y hay không?” Giang Hải Thiên nhướng mắt lên nhìn, chỉ thấy Văn Đạo Trang đã bị Kim Trục Lưu đẩy thối lùi ba bước, nhưng Kim Trục Lưu thì hai tay trống trơn, không có kiếm. Diệp Mộ Hoa đứng bên cạnh sư phụ, nghe Trọng Trường Thống nói như thế thì ngạc nhiên: “Trọng Bang Chủ bảo y sử dụng kiếm pháp ư?” Trọng Trường Thống nói: “Ta đang định hỏi sư phụ của con, hình như tên ăn mày này sử dụng kiếm pháp của phái Thiên Sơn?”.

Giang Hải Thiên gật đầu: “Đúng thế, y đã sử dụng Tu di kiếm thức của phái Thiên Sơn. Nhưng lúc này ta không để ý”. Té ra Kim Trục Lưu đã dùng chỉ thay kiếm, sử dụng

kiếm thức của bốn môn. Kiếm pháp của Kim Thế Di truyền lại biến hóa từ nền tảng phái Thiên Sơn, song dùng chỉ thay kiếm, đưa kiếm pháp vào trong chỉ pháp hoàn toàn là sáng tạo của Kim Thế Di. Đệ tử của Giang Hải Thiên vẫn chưa học công phu cao thâm này.

Nhất Dương Tử cũng nhận ra đó là Thiên Sơn kiếm pháp, Đường Gia Nguyên của phái Thiên Sơn đang đứng sau lưng y, Nhất Dương Tử quay đầu lại hỏi: “Đường thiếu hiệp, người này có phải là đệ tử của quý phái không?” Đường Gia Nguyên ngạc nhiên, đáp: “Không phải, nhưng không biết y học ở đâu ra mấy chiêu Tu đi kiếm thức thế này, trông rất giống kiếm thức của tể phái, nhưng lại có chỗ khác nhau!”.

Nhất Dương Tử tựa như đã thấy có gì không ổn, ngạc nhiên hỏi: “Tần thiếu hiệp của phái Vội Đang đâu?” Té ra lúc này Văn Thắng Trung được sắp xếp ngồi bên cạnh Đường Gia Nguyên, sau đó Văn Đạo Trang và Kim Trục Lưu giao thủ, Đường Gia Nguyên và y cùng đứng xem, Nhất Dương Tử đứng trước mặt họ. Nhất Dương Tử chú ý xem, lúc này quay đầu lại nhìn mới thấy Tần Nguyên Hạo đã biến mất.

Lúc này Đường Gia Nguyên cũng phát giác ra, mới buột kêu: “Lạ thật, lúc này tôi còn nói chuyện với y, y đi đâu mất rồi?” Nói chưa xong, chợt nghe ở trường lang đối diện có tiếng ồn ào.

Té ra Văn Thắng Trung càng nhìn càng sợ, nghĩ thầm: “Hôm nay chỉ e lành ít dữ nhiều. Cha ám toán không thành, sớm muộn gì cũng bị người ta nhận ra. Phong bá bá đã chạy mất, mình còn ở đây làm gì?”. Y chỉ mong thoát hiểm một mình, không thèm để ý đến cha nữa. Vì thế nhân lúc mọi người đang chú ý đến cuộc chiến thì lảng lạng chuồn đi.

Khi đi ngang qua trường lang, Tần Nguyên Hạo cũng đang đứng xem, song khi Văn Thắng Trung đi đến gần thì bị chàng phát hiện.

Tần Nguyên Hạo nhảy vọt ra, chặn Văn Thắng Trung lạnh lùng nói: “Văn huynh, chúng ta nên đổi áo cho nhau!” Văn Thắng Trung cả kinh, nhưng y cũng rất lanh lẹ, thế rồi vọt chưởng đẩy tới, nói: “Lão nhị, người làm trò gì thế? Người giấu ta chạy xuống núi, ta còn chưa trừng phạt người!”.

Văn Thắng Trung đã vận Tam tượng thần công, y cũng chỉ mới học môn công phu này cho nên còn kém xa cha mình. Tuy thế, chưởng lực vẫn có thể đủ đánh nát đá vỡ bia. Tần Nguyên Hạo quát: “Người nói bậy gì thế!” Thế rồi đẩy chưởng vào khuỷu tay của Văn Thắng Trung, đánh ra một chiêu Phất vũ phiên vân, hóa giải đòn đánh lén của y, hai chỉ điểm thẳng vào huyệt khúc trì.

Văn Thắng Trung vội vàng đánh ra chiêu Thoát bào giải giáp, trầm vai hạ lưng, né chiêu trả chiêu, vận lực đẩy về phía trước một cái. Nhưng bản lĩnh của Tần Nguyên Hạo hơn hẳn y, Tam tượng thần công của y không dễ thương được Tần Nguyên Hạo, bị Tần Nguyên Hạo đẩy ngang chưởng, hóa giải hết chưởng lực của y, Văn Thắng Trung đương nhiên cũng không xông qua được. Nhưng Tần Nguyên Hạo cũng không hơn y được bao nhiêu cho nên trong vòng mấy chiêu vẫn chưa thể chế phục được y.

Hai người giao thủ khiến cho những người xung quanh để ý, khi Diệp Mộ Hoa dắt Tần Nguyên Hạo vào, có vài người khách đã từng nghe họ nói chuyện, lúc đó Tần Nguyên Hạo không chịu nói thực, nhận Văn Thắng Trung là anh trai của mình, những người khách này càng tưởng là thật. Thuật dịch dung của Văn Thắng Trung rất khéo léo, bọn họ đứng chung với nhau trông rất giống nhau, người bên cạnh cũng tưởng họ là hai anh em.

Có người cười: “Hai người làm trò gì thế? Đây là tiệc vui của Giang đại hiệp, tiểu đệ của người chỉ muốn đến xem náo nhiệt, người cần gì phải trách y?” Người ấy đâu biết Tần Nguyên Hạo đang vạch mặt người giả mạo mình, cứ tưởng Văn Thắng Trung đang trách mắng em trai.

Tần Nguyên Hạo định nói ra sự thực, chợt nghe có tiếng quát lớn vang lên. Té ra Kim Trục Lưu đã xé trường sam của Văn Đạo Trang, nhưng cũng bị Văn Đạo Trang đánh một chưởng. Với một bậc cao thủ, bị người ta xé áo là chuyện rất mất mặt, nhưng Kim Trục Lưu bị đánh một chưởng mới thực sự bị thiệt thòi. Lúc đầu khách khứa trong nhà họ Giang không hài lòng hành động cuồng ngạo vô phép của một tên ăn may, nhưng thấy gã tuổi còn trẻ mà võ công cao cường như thế, dần dần khâm phục. Lúc này thấy gã bị trúng một chưởng, có nhiều người không khỏi kêu hoảng.

Tần Nguyên Hạo cũng không khỏi thất kinh, Văn Thắng Trung nhân lúc Tần Nguyên Hạo ngẩn người ra bèn đẩy chàng chạy qua trường lang.

Người trong trường lang đang chú ý đến cuộc chiến, những người khách lúc này định khuyên can cũng đã tập trung chú ý xem cuộc tỉ võ, mặc kệ cho “hai anh em” họ đánh nhau, lúc này Tần Nguyên Hạo vẫn còn kịp lột trần chân tướng của y, chỉ cần chàng nói một tiếng. khách khứa ở nhà họ Giang tuy không lập tức tin lời chàng, nhưng cũng chắc chắn không để Văn Thắng Trung bỏ chạy. Nhưng Tần Nguyên Hạo vẫn chưa biết lai lịch của Văn Đạo Trang, cũng hoàn toàn không biết âm mưu của cha con nhà họ Văn. Chàng chỉ tưởng Văn Đạo Trang và Giang Hải Thiên chỉ xích mích bình thường, hôm nay chỉ đến tìm Giang Hải Thiên tỉ võ, còn Kim Trục Lưu thì ra tay giúp cho Giang Hải Thiên.

Tần Nguyên Hạo là người thật thà, khi chàng định lên tiếng thì lại thầm nhủ: “Tên họ Văn tuổi vẫn còn trẻ, tuy tâm thuật bất chính nhưng không phải là hạng gian ác. Nếu mình lột trần chân tướng của y thì sẽ hủy một đời của y. Mình có thể thả Phong Tứ Siêu chạy thoát, cần gì phải làm khó y! Thôi được, cứ để cho y chạy rồi mình sẽ nói sự thực cho Giang đại hiệp biết”. Cho nên chàng cũng im lặng luôn.

Tần Nguyên Hạo quan tâm đến sự an nguy của Kim Trục Lưu, chàng nghe mọi người kêu hoảng, không biết Kim Trục Lưu đánh như thế nào, vì thế quay người lại tiếp tục xem. Chỉ thấy Kim Trục Lưu cầm tấm áo rách múa may, rồi ném về phía Văn Đạo Trang, cười hì hì: “Ăn may làm ăn trộm, đôi khi cũng thích thú. Chịu một chưởng đối lấy một cái áo rách thì cũng đáng”. Té ra lúc này Kim Trục Lưu cố ý chọc giận Văn Đạo Trang, vì thế mạo hiểm áp sát tới dùng thủ pháp sấm sét xé rách áo của y.

Tuy nói mạo hiểm nhưng Kim Trục Lưu đã dẫn đo rất kỹ. Chàng đánh được nửa canh giờ thì đã biết người biết ta. Uy tín bản lĩnh của đối phương, nếu muốn dùng Thiên la bộ pháp xé rách áo của y, chỉ cần động tác nhanh là được, nếu trúng một chưởng sẽ lập tức rút lui, cũng không đến nỗi bị thương, kết quả đúng như chàng suy tính. Tần Nguyên Hạo thấy Kim Trục Lưu không bị thương cho nên mới yên lòng.

Kim Trục Lưu sở dĩ chọc giận Văn Đạo Trang không phải là chỉ vì đùa cợt mà là bởi vì khi cao thủ tỉ thí, nếu một bên nôn nóng sẽ tạo cơ hội cho đối phương đánh tới. Võ công của Kim Trục Lưu cao minh hơn Văn Đạo Trang, còn công lực thì hơi kém hơn, cho nên mặc dù gã đánh toàn kỳ chiêu diệu thức nhưng không thể thủ thắng được. Kim Trục Lưu muốn thắng thì phải chọc giận y.

Văn Đạo Trang quả nhiên trúng kế, y tự cho rằng mình là cao thủ, chỉ kém Giang Hải Thiên, nay trước mắt mọi người mà bị một tên ăn may lột áo cho nên thẹn quá hóa giận.

Văn Đạo Trang gầm lên một tiếng như sấm, hai chưởng múa tít, đánh tấm áo rách thành từng mảnh nhỏ. Tấm áo là vật mềm mại, vốn không thể chịu lực, mà chưởng lực của Văn Đạo Trang lại có thể đánh tấm áo rách bươm quả thật cũng khiến cho mọi người kinh hãi.

Nhưng Kim Trục Lưu lại muốn thế, Văn Đạo Trang nóng nảy tấn công gấp tới, lập tức để lộ sơ hở. Kim Trục Lưu sử dụng Thiên la bộ pháp, người di chuyển như nước chảy mây bay, lúc chưởng lúc chỉ, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, cứ tìm sơ hở của Văn Đạo Trang mà đánh vào, chỉ trong chốc lát Văn Đạo Trang đã nguy ngập.

Văn Đạo Trang giật mình, vội vàng ngừng thần định khí, nhưng lúc này đã muộn. Kim Trục Lưu đã chiếm thượng phong, cứ dồn dập ép tới, làm sao y có thể lấy lại cân

bằng! Mặc dù Văn Đạo Trang giở hết tuyệt chiêu nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ mà thôi. Tiếng ồn ào lạng lách, Nhất Dương Tử tìm Diệp Mộ Hoa, nói: “Lúc này ta đã thấy Tần Nguyên Hạo bỏ đi, em trai của y ở trường lang bên kia, hai anh em hình như tranh cãi nhau. Con hãy mời em trai của y tới, ta muốn hỏi y”. Diệp Mộ Hoa cũng đã thấy chuyện ở trường lang, song lúc này trận đấu đang hấp dẫn, y không thể bước tới xem. Lúc này tình thế hơi chậm lại, y nghe Nhất Dương Tử nói như thế thì đến mời Tần Nguyên Hạo.

Văn Đạo Trang đang dốc hết tâm trí đối phó với Kim Trục Lưu, chẳng biết gì chuyện xung quanh. Đến lúc này, Diệp Mộ Hoa dẫn Tần Nguyên Hạo tới, đi qua trước mặt y, y cũng đã thấy chàng. Văn Đạo Trang kinh hoảng, lòng thầm kêu lên: “Hồng bát, hồng bát, tên tiểu tử này đến, chắc chắn mọi việc sẽ bại lộ!” Khi cao thủ tỉ thí, không bên nào được phân tâm, Văn Đạo Trang vốn bị Kim Trục Lưu dồn ép, chỉ có thể chống đỡ, nay vì Tần Nguyên Hạo xuất hiện, y thất kinh cho nên chiêu số rối loạn, không thể nào chống đỡ được nữa.

Chỉ nghe bốp một tiếng, Văn Đạo Trang đã bị Kim Trục Lưu đánh một chưởng, y thối lui đến bảy tám thước, lần này Kim Trục Lưu dùng Kim cương chưởng lực, dù cho y có thần công hộ thể nhưng hai mắt cũng nổ đom đóm.

Trọng Trường Thống hỏi Giang Hải Thiên: “Ông đã nhận ra lai lịch của tên ăn mày này, còn lai lịch của kẻ họ Vân thì sao?” Lúc này, Văn Đạo Trang đã bị Kim Trục Lưu đánh lùi, Trọng Trường Thống kêu âm lên: “Tên ăn mày thắng rồi, thắng rồi!”.

Kim Trục Lưu cười hì hì: “Một chưởng trả lại một chưởng, ta cũng chưa chắc thắng. Tiếp nào, tiếp nào!” Rồi nhảy bổ tới định thêm một chưởng nữa, đánh ngã Văn Đạo Trang, chợt nghe Giang Hải Thiên nói: “Sư đệ, hãy nhường cho y!” Ông ta vừa nói ra, khách khứa đều ngạc nhiên. Trọng Trường Thống cười vang: “Ồ! Té ra y là con trai của Kim đại hiệp, ăn mày già thật là lắm cạm, y là Kim Trục Lưu, lẽ ra ta phải đoán được khi nghe tên của y”.

Văn Đạo Trang cố nén đau, vẫn ra tư thế phòng ngự, Giang Hải Thiên mỉm cười: “Văn tiên sinh, ông cũng ngừng tay thôi. Hai mươi năm không gặp, chúc mừng ông đã luyện thành Tam tượng thần công! Lệnh thúc có khỏe không?”.

Văn Đạo Trang kinh hoảng, mặt sạm như xác chết, nói: “Tên họ Giang kia, người không cần phải mĩa mai như thế, ta đánh không lại sư đệ của người, đương nhiên không đánh lại người, muốn giết muốn xé thì tùy người!”.

Giang Hải Thiên nói: “Thật quý hóa ông vẫn còn nhớ đến người xưa, nay ông đã đến nhà tôi, Giang mỗ có lẽ nào lại làm khó khách khứa? Nếu ông cao hứng, chúng ta có thể uống thêm ba chén, nếu muốn đi thì tôi cũng không giữ!”.

Giang Hải Thiên xưa nay hứa một lời nặng như ngàn vàng, người trong võ lâm đều biết. Nhưng Văn Đạo Trang thì lấy bụng tiểu nhân do lòng quân tử, trong tình huống như thế y vẫn không dám tin Giang Hải Thiên nói thật, nhủ thầm: “Đâu có chuyện dễ dàng như thế?” Chính vì y không biết là thật hay giả cho nên trong nhất thời không dám bỏ đi.

Tần Nguyên Hào chỉ sợ Giang Hải Thiên vẫn chưa biết nội tình, vội nói: “Giang đại hiệp, kẻ này đến đây gây chuyện. Tên tiểu tử lúc nãy vừa mới chuồn mất là con trai của y, y đánh cắp thiệp mời của tôi cải trang thành tôi đến đây”.

Chính là:

Mạo danh phá tiệc vì cớ gì? Chỉ vì thù xưa kết oán đưa.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -